

Z Foxíkova zápisníku

Ejhle jehla!!!

Ahoj kamarádi,

nevím jak u vás doma, ale tady v lese nám jaro ještě neřeklo ani dobrý den. Pořád se tu roztahuje ta neodbytná zima zimovatá a ještě se u toho tváří, jako by se ani neměla k odchodu. A to nedochvilné jaro se toulá bůh ví kde. No, zkrátka a dobře kamarádi, pořád mrzne, až zajícům mrznou uši a srncům se na parůžkách dělají rampouchy. Všechna zvířátka musí chodit po lese hodně opatrně, aby si nepořezala tlapy od zmrzlých listů a všelijakých těch ledových střepů a jehliček. Ono se to nezdá, ale opatrnosti není nikdy dost ani tam, kde byste to vůbec nečekali. Řeknete si kdepak v lese, tam je to samé měkounké a voňavé listí, hebounký mech a na tom ještě nadýchaná sněhová peřina. Jenže kdepak, kamarádi. Ono to často může jenom tak vypadat na první pohled. Ale na ten druhý a třetí už zjistíte, že támhle trčí špičatý rampouch, tam zase ostrý ledový střípek a támhle zase bůh ví co jiného. Inu, co vám budu kamarádi povídat, vždyť u vás ve městě to máte ještě o trochu horší. Vidíte? Tuhle mi táta Lišák vyprávěl příběh malého Honzíka o tom, jak také přehlédl něco ostrého

a pichlavého, a jak ho to přehlédnutí potom stálo hodně trápení. Zkrátka, jak jednou řekl táta Lišák mojí ufňukané sestřičce Bystroušce, když nedávala pozor a hlavou narazila do stromu: „Očka nemáš jenom k pláči – na to abys koukala přece jsi je dostala“. No, ale teď už vám musím povyprávět ten Honzíkův příběh.

Jednoho dne se malý Honzík vypravil do parku za svými kamarády. Měli v plánu svoji oblíbenou hru na schovávanou. Pro takovou hru byly v parku úžasné podmínky. Spousta stromů a hustých keřů, barevných laviček a prolézaček, že bys je ani nespočítal. A právě v takovém parku se klukům a holkám hraje nejlíp. Tu se schovají za silný strom, tu zase do hustého křoví. Někdy to jde i za lavičku nebo koš na odpadky. Zkrátka Honzík už se nemohl dočkat. Když přišel do parku, byli tam již všichni kamarádi. Chvilku se domlouvali, kdo bude první za „pikolou“ a pak už ta náramná zábava začala. Honzík se rozběhl po trávě směrem k jakémusi hustému jehličnatému keři. Rychle si klekl na kolena a už se soukal

pod něj. Zpočátku byly větve keře hodně nízko u země, ale jak se Honzík dostával hlouběji do jeho nitra, začaly být řidší a také trochu výš od země. Najednou se větve úplně rozestoupily a před Honzíkem se objevila taková malá „jehličnatá jeskyňka“. „Jůůů“, zavolal nadšeně. Tak takovou úžasnou skrýš vůbec nečekal. A to sem do parku chodil téměř každý den. Rozhlížel se okolo sebe. Bylo vidět, že do „Honzíkova“ úkrytu chodí ještě někdo jiný. Po zemi se povalovaly plechovky od nějakého jídla a umaštěné papíry. Taky tam byly nějaké staré potrhané svetry a košile. Našlo se tam i oprýskané nádoby a lžičky, vidličky a všelijaké to harampádí, které s sebou nosí trampové na výlety. To bude ono, říkal si Honzík. Našel jsem trampský úkryt.

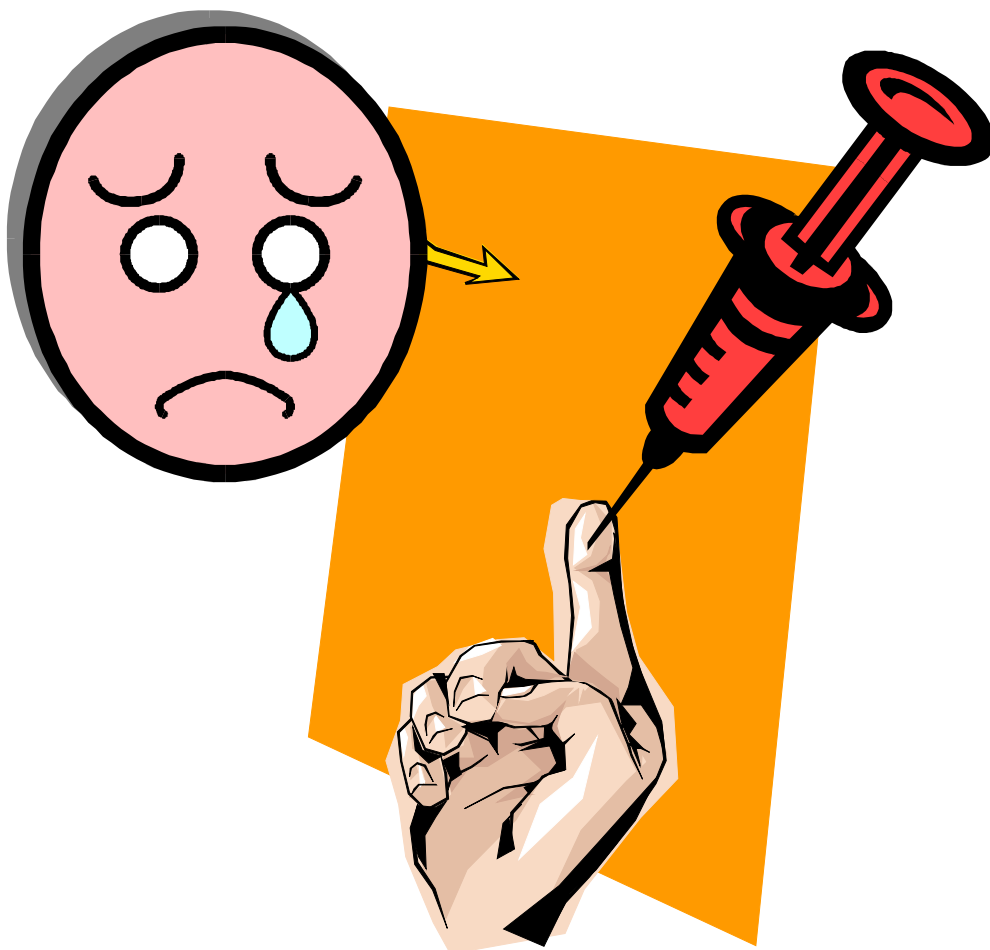
I kdepak, ty jeden popleto! Pročpak by trampové spali v městském parku? To by dřív zajíci běhali v beranici, než by správný tramp nocoval v parku uprostřed města. Tihle lidičkové spávají u nás v lese. Pěkně pod širou oblohou nebo pod stanem. Ty já dobře znám, protože je často potkávám. Jenže kamarádi, takoví trampové, to jsou náramně slušní a čistotní lidé. Ti nenechávají v lese plechovky od jídla nebo papírky a staré oblečení. Kdepak ty věci. Ti po sobě vždycky uklidí. Zkrátka a dobře, v tom křoví, kde byl Honzík, určitě žádný tramp nespál. Ten by po sobě žádný takový svinčík nenechal. Tam přespávají úplně jiní podivní lidé. Třeba takoví, co nemají svoji střechu nad hlavou. To jako, že nemají ani byt nebo dům, a proto musí spát na ulici. Je to moc smutné, ale co naplat, u vás u lidí už to tak někdy chodí.

Honzík se rozhlížel po své nové skrýši a v duchu se těšil, jak budou kluci čubrnět, až jim ji ukáže. V tom okamžiku se mezi větvemi prodrál jeden sluneční paprsek a prosvítil šero tajné skrýše. Honzík zahlédl pod větvemi cosi malého a blýskavého. Přisunul se blíž a natáhl po tom ruku. Ouvej, ouvej, zasyčel Honzík, když ucítil jemné píchnutí v ukazováčku pravé ruky. Moc to ale nebolelo a zvědavost byla silnější než opatrnost. Honzík proto vytrvale držel tu tenkou blýskavou jehličku a pokoušel se ji vytáhnout ze země. Byla totiž napůl zapíchnutá v hlíně a trčela z ní jenom její špička. Konečně se mu to povedlo. „Jejda, jejda“, zvolal Honzík. To přece znám. Takovou jehličku používá i moje paní doktorka, pomyslel si. Nedávno totiž byl s maminkou na očkování a stejnou injekční jehlu mu tehdy ta paní doktorka píchala do ramene.

Tak to je malér kamarádi. To je opravdu malér jako hrom. A ne ledajaký hrom, ale ten nejhromovatější ze všech hromů, co jich na světě je. Já už totiž vím, kdo v té Honzíkově skrýši asi bydlí. Nejsou to ani trampové, ale ani lidé bez střechy nad hlavou, ale takoví divní a nemocní lidičkové, co si sami píchají injekce do rukou a do nohou a vůbec k tomu nepotřebují pány doktory a paní doktorky. Prostě si jen tak píchnou do těla nějakou injekci a pak je jim strašně zle, špatně a nedobře. Leží na zemi, koukají a přesto nic nevidí, mluví a přesto nic neříkají, poslouchají a přesto nic neslyší. No, jak říkám, jsou to divní a nemocní lidičkové. Jenže horší je to, že tihle lidičkové, někdy když si tu injekci píchnou, tak ji potom odhodí jen tak na ulici a vůbec jim nevadí, že se o ni mohou poranit jiní lidé. Třeba jako teď Honzík. Ono totiž kamarádi, nejde jen o to píchnutí, ale ještě o moc důležitější a nebezpečnější věc.

Tohle ale Honzík nevěděl. Prohlížel si tu injekční jehlu a když k ní opodál našel i opravdovou doktorskou stříkačku, byl radostí bez sebe. Už přesně věděl, na co si s kamarády budou hrát příště. No jasně, že na doktory. A taky už věděl, kdo bude doktor. To se ví, že on. Kdo jiný má injekční stříkačku i s jehlou. Jak si tak Honzík prohlížel svůj nález, všimnul si, že na poraněném ukazováčku se mu objevila malá kapka krve. To nic není, řekl si statečně a strčil prst do pusy. Udělal jednou „cuc“ a jednou „mlask“ a kapka krve byla pryč.

I pro páníčka, „sec mazec a bobků hrnec“, kdo to kdy slyšel olizovat si špinavé prsty. To se kamarádi nedělá ani tehdy, když se zrovna neválíme po zemi a už vůbec ne, když bereme do ruky něco tak špinavého jako je použitá injekční stříkačka. Jen si to kamarádi zapamatujte, protože taková injekční jehla nejenže ležela na špinavé zemi, ale navíc si ji do těla píchal úplně cizí člověk, který třeba mohl být nemocný. No a to se vám pak do vašeho těla dostanou všechny ty nemoci, co jich ten člověk měl. A to bychom přece nechtěli. Máme svých nemocí dost, tak proč si přidávat těch cizích.

Honzík už ve svém úkrytu seděl dost dlouho a jak to tak vypadalo, tak ho kamarádi vůbec nemohli najít. Taky už slyšel, jak se ostatní děti scházejí k „pikole“ a hra pomalu končí. Proto se rozhodl skrýš opustit. Injekční stříkačku si dal do kapsičky u košile a pomalu se po kolenou dostával pod hustými větvemi z keře ven. Tam už ho čekali kamarádi a Honzík jim s chutí vyprávěl o svém dobrodružství. To víte, že se nezapomněl pochlubit i injekční stříkačkou a nápadem na novou hru „na doktora“. Jenže jak tak Honzík mluví a mluví, najednou mu kdosi klepe na rameno. Otočil se a za ním se tyčila vysoká postava strážníka. Jeho přísný pohled byl upřený na injekční stříkačku v Honzových rukách.

A pak to všechno vzalo rychlý spád. Strážník si v rukavicích převzal nalezenou stříkačku i s jehlou. Potom si prohlédl Honzíkův poraněný ukazováček. V místě, kde byla vidět malá ranka po jehle se objevila kapka krve a po ní ještě jedna. Strážník Honzu poučil, že taková ranka se musí nechat volně krváčet, aby se odplavilo co nejvíce těch nebezpečných virů, které způsobují různé nemoci. Taková ranka se nesmí nijak mačkat, šudlit a muchlat a těch pár kapek krve se musí nechat odkapat.

*I tot' se ví kamarádi, že Honza měl možná veliké štěstí, že se v parku objevil ten strážník. Říkám, že měl **MOŽNÁ** štěstí, protože jestli na té špinavé jehle byla nějaká ta nemoc, to se zjistí teprve u pana doktora, který vám musí vzít trošku krve a dát ji na vyšetření. Teprve potom bude Honzík vědět, jestli to štěstí měl a nebo ne.*

Když strážník Honzíkova přivedl domů a předal jej mamince a tatínkovi, musel ještě vydržet trochu štípání a pálení, když mu rodiče tu malou ranku čistili. Potom už zbývalo pouze zajít za tím panem doktorem a pak jenom čekat, jak to dopadne.

No, asi jste zvědaví, jak že to tehdy dopadlo. Inu kamarádi nebudu vás napínat. Dopadlo to až to žuchlo, buchlo a žd'uchlo. To proto, že Honzíkovi, mamince i tátovi spadly ze srdce veliké kameny, jak se jim ulevilo. Pan doktor zjistil, že Honzík je zdravý, a že to štěstí, co při něm stálo, bylo tak velké jak radost, kterou z toho všichni měli. Ono to totiž kamarádi mohlo dopadnout hodně a hodně zle, protože na světě jsou i takové nemoci, které ještě neumí vyléčit ani ti nejlepší doktoři. Ani nejdoktorovatější doktoři co jich po nemocnicích běhá. A právě takové nemoci v těch odhozených injekčních jehlách bývají schované. Takže na to při svých hrách myslete a buďte hodně a hodně OPATRNÍ a taky ZDRAVÍ.

NESAHAŤ, ale ZAVOLAT !!!

A teď kamarádi úkoly pro vás

Napište a nebo řekněte, jestli jste už někdy našli na ulici nebo v parku injekční jehlu a jak jste se zachovali.

A teď napište a nebo řekněte, jak se má člověk správně zachovat, když takovou injekční jehlu najde.

Napište a nebo řekněte, proč může být taková použitá injekční jehla, která se válí na ulici nebo v parku, nebezpečná.

Zkuste napsat, jak se má správně postupovat, když se člověk na ulici nebo v parku poraní o špinavou injekční jehlu